

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 40/2018-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 30. januára 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA], [REDAKČIA], [REDAKČIA], vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5, čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom znalca v prípravnom konaní vedenom pod ČVS: ORP-30/2-VYS-KN-2016, ako aj postupom Okresného súdu Komárno a Krajského súdu v Nitre a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČIA] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 28. decembra 2017 doručená sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA], [REDAKČIA] vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5, čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv

a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom znalca v prípravnom konaní vedenom pod ČVS: ORP-30/2-VYS-KN-2016, ako aj postupom Okresného súdu Komárno (ďalej len „okresný súd“) a Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“).

2. Sťažovateľ v sťažnosti namietol svoje väzobné stíhanie a vytkol, že okresný súd a krajský súd rozhodujú paušálne, čo sa týka jeho väzby, používajú abstraktné dôvody a okresný súd niektoré uznesenia ani neodôvodňuje. Tvrdil, že už nie sú dôvody na držanie jeho osoby vo väzbe, keďže podozrenie zo spáchania trestnej činnosti kladenej mu za vinu sa už podľa neho oslabilo výpoveďami niekoľkých svedkov pod prísahou na hlavnom pojednávaní. Uviedol tiež, že je držaný vo väzbe 23 mesiacov a stále na základe tých istých dôvodov.

3. Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhol ústavnému súdu, aby takto rozhodol:

„a.) Okresný súd Komárno a Krajský súd Nitra porušil ústavné práva [REDAKOVANÉ] podľa čl. 17 ods. 1, ods. 2, ods. 5 Ústavy SR a podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a podľa čl. 6 ods. 1 o ochrane ľudských práv a základných slobôd tým, že obžalovaného neprepustili z väzby na slobodu. Ústavný súd SR zakáže Okresnému súdu Komárno a Krajskému súdu Nitra naďalej takto porušovať vyššie moje uvedené práva a prikáže OS-KN, aby ma prepustili z väzby na slobodu.“

4. Sťažovateľ poukázal aj na to, že v prípravnom konaní vyšetrovateľ Okresného riaditeľstva Policajného zboru Komárno 12. februára 2016 pribral znalca z odvetvia psychológie [REDAKOVANÉ] na vypracovanie znaleckého posudku o sťažovateľovi do 30 dní. Uvedený znalec znalecký posudok vypracoval až 26. mája 2016, teda s prieťahmi. Sťažovateľ nepovažuje dobu vypracovania znaleckého posudku za primeranú, keďže ide o väzobnú vec vyžadujúcu urýchlené konanie.

5. Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhol ústavnému súdu, aby takto rozhodol:

„a.) boli porušené ústavné práva [REDAKOVANÉ] tým, že psychologický znalecký posudok bol vyhotovený s prieťahmi a psychologický znalec v príp. konaní pod ČVS: ORP-30/2-VYS-KN-2016 doslovne maril a znemožňoval včas vypracovanie znaleckého posudku,

nakoľko mal na to uznesením 30 dní, no jeho pričinením to trvalo cca 105 dní, čím boli marené moje základné Ústavou dané práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR.

b.) [REDAKOVANÉ] priznáva finančné zadosťučinenie v sume 1.000 €..., ktoré je Okresný súd Komárno povinný mu vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatného tohto nálezu.“

6. Sťažovateľ ďalej v sťažnosti uviedol, že 21. marca 2017 mu okresný súd prideliť právneho zástupcu [REDAKOVANÉ], ktorý ho 19. apríla 2017 navštívil v Ústave na výkon väzby Nitra a vyhlásil svoju zaujatosť voči osobe sťažovateľa, ktorý preto ihneď súhlasil s ukončením obhajoby. Na základe uvedeného menovaný obhajca a 12. júna 2017 aj sťažovateľ žiadali okresný súd o oslobodenie od povinnej obhajoby. Predseda senátu však na uvedené nevidel dôvody, a preto tento obhajca zastupoval sťažovateľa aj na hlavnom pojednávaní 25. mája 2017, čo sťažovateľ považuje za porušenie jeho práv podľa čl. 50 ods. 3 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

7. Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhol ústavnému súdu, aby takto rozhodol:

„a.) Okresný súd Komárno porušil ústavné práva [REDAKOVANÉ] podľa čl. 50 ods. 3 Ústavy SR a podľa čl. 6 ods. 1 o ochrane ľudských práv a základných slobôd tým, že ustanoveného obhajcu [REDAKOVANÉ] neoslobodil od povinnej obhajoby ihneď, ako vyhlásil ustanovený obhajca svoju zaujatosť voči svojmu klientovi K.P.

b.) [REDAKOVANÉ] priznáva finančné zadosťučinenie v sume 1.000 €..., ktoré je Okresný súd Komárno povinný mu vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatného tohto nálezu.“

8. Sťažovateľ v sťažnosti tiež uviedol, že 9. marca 2017 na hlavnom pojednávaní prestalo z neznámych dôvodov fungovať zariadenie na zvukové záznamy z pojednávania, o čom mal predseda senátu vedomosť a uviedol to aj v zápisnici z hlavného pojednávania. Sťažovateľ vytkol, že predseda senátu napriek tomu hlavné pojednávanie neprerušil a pokračoval v prejednaní veci naďalej, čo považuje za nezákonný postup a neposkytnutie základných procesných záruk.

9. Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhol ústavnému súdu, aby takto rozhodol:

„a.) Okresný súd Komárno porušil ústavné práva [REDAKOVANÉ] podľa čl. 50 ods. 3 Ústavy SR a podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd tým, že po prestaní fungovania nahrávacieho zariadenia zaznamenajúceho priebeh HP, o čom mal predseda senátu vedomosť, neprerušil dané HP a namiesto nezákonne pokračoval vo vedení HP.

b.) [REDAKOVANÉ] priznáva finančné zadostučinenie v sume 2.000 €..., ktoré je Okresný súd Komárno povinný mu vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatného tohto nálezu.“

II.

10. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

11. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

12. Pokiaľ ide o namietané porušenie základných práv sťažovateľa v súvislosti s jeho väzobným stíhaním a neprepustením z väzby, ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že sťažovateľ v úvode svojej sťažnosti sám uvádza, že 20. októbra 2017 doručil ústavnému súdu ústavnú sťažnosť. Ďalej v súvislosti s namietaným postupom okresného súdu a krajského súdu, čo sa týka jeho väzby, ako príklad poukázal na uznesenie okresného súdu sp. zn. 11 T 118/2016 zo 4. mája 2017.

13. Ústavný súd lustráciou v registri podaní zistil, že 30. októbra 2017 mu bola doručená sťažnosť sťažovateľa datovaná 20. októbra 2017 vedená pod sp. zn. Rvp 2003/2017, neskôr sp. zn. I. ÚS 590/2017. V uvedenej sťažnosti sa sťažovateľ takisto domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv okresným súdom a krajským súdom v súvislosti s jeho väzobným stíhaním a okrem iných namieta aj uznesenie sp. zn. 11 T 118/2016 zo 4. mája 2017. O jeho predmetnej sťažnosti z 20. októbra 2017 rozhodol ústavný súd uznesením sp. zn. I. ÚS 590/2017 z 5. decembra 2017 tak, že jeho sťažnosť odmietol.

14. Podľa § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde návrh nie je prípustný, ak sa týka veci, o ktorej ústavný súd už rozhodol, okrem prípadov, v ktorých sa rozhodovalo len o podmienkach konania, ak v ďalšom návrhu už podmienky konania boli splnené.

15. Vzhľadom na to, že o namietanom porušení základných práv sťažovateľa v súvislosti s jeho väzobným stíhaním a neprepustením z väzby ústavný súd už rozhodol odmietnutím sťažnosti ako oneskorene podanej a pre zjavnú neopodstatnenosť, je nutné sťažnosť v tejto časti odmietnuť ako neprípustnú podľa § 24 písm. a) v spojení s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

16. Ústavný súd tiež konštatuje, že sťažovateľ v návrhu rozhodnutia, čo sa týka jeho väzby, neoznačil žiadny konkrétny postup či rozhodnutie okresného súdu alebo krajského súdu, ktorým mali byť porušené jeho práva, jedine v úvode odôvodnenia sťažnosti mimo petitu uvádza ako príklad uznesenie okresného súdu sp. zn. 11 T 118/2016 zo 4. mája 2017, vo vzťahu ku ktorému však už bolo ústavným súdom rozhodnuté.

17. Pokiaľ ide o ďalšie námietky sťažovateľa týkajúce sa prieskumov pri vyhotovení znaleckého posudku v prípravnom konaní, neoslodenia ustanoveného obhajcu od povinnej obhajoby a neprerušenia hlavného pojednávania po zistení poruchy nahrávacieho zariadenia, ústavný súd uvádza, že v týchto častiach možno sťažnosť sťažovateľa odmietnuť ako oneskorene podanú.

18. Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

19. Z obsahu sťažnosti vyplýva, že psychologický znalecký posudok v prípravnom konaní bol vyhotovený 26. mája 2016. Ustanovený obhajca vyhlásil svoju zaujatosť 19. apríla 2017 a keďže nebol oslobodený, zastupoval sťažovateľa aj na pojednávaní 25. mája 2017. Hlavné pojednávanie, na ktorom bola zistená porucha nahrávacieho zariadenia a ktoré nebolo prerušené, sa uskutočnilo 9. marca 2017. Z týchto skutočností vyplýva, že sťažovateľ sa mohol o ním tvrdených zásahoch do jeho práv dozvedieť už v uvedených obdobiach. Sťažnosť adresovaná ústavnému súdu však bola podaná na pošte až 22. decembra 2017, teda v predmetných častiach zjavne po uplynutí lehoty dvoch mesiacov v zmysle § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Sťažnosť tak bola podaná oneskorene, čo je dôvod na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto kogentnej lehoty odpustiť (napr. m. m. III. ÚS 124/04, IV. ÚS 14/03, III. ÚS 14/03).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. januára 2018